

6. В шестото правно основание се твърди, че в нарушение на задължението по член 296 ДФЕС за излагане на мотиви решението не е достатъчно мотивирано.

Жалба, подадена на 6 януари 2011 г. — Sina Bank/Съвет

(Дело T-15/11)

(2011/С 72/43)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Sina Bank (Техеран, Иран) (представители: V. Mettetal и C. Wucher-North, lawyers)

Отговорник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени точка 8 от раздел Б от приложение VIII към Регламент № 961/2010 ⁽¹⁾, доколкото се отнася до жалбоподателя;
- да се отмени решението на Съвета, което се съдържа в писмо от 28 октомври 2010 г.;
- да се обяви за неприложима точка 8 от раздел Б от приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета относно ограничителни мерки срещу Иран ⁽²⁾ доколкото се отнася до жалбоподателя;
- да се обяви, че член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010 на Съвета е неприложим по отношение на жалбоподателя;
- да се обяви, че член 20 параграф 1, буква б) от Решение 2010/413/ОВППС на Съвета е неприложим по отношение на жалбоподателя;
- да се осъди Съвета да понесе освен направените от него съдебни разходи и тези на жалбоподателя.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят изтъква четири правни основания в подкрепа на жалбата си.

1. С първото си правно основание жалбоподателят твърди, че материалноправните критерии за включване в списъците по обжалвания регламент и по обжалваното решение от 2010 г. не са изпълнени по отношение на него и/или Съветът е

допуснал явна грешка в преценката дали тези критерии са изпълнени или не. Следователно включването му в тези списъци било необосновано.

2. С второто си правно основание жалбоподателят твърди, че включването му в посочените списъци противоречи на принципа на равно третиране;

— жалбоподателят бил жертва на неравно третиране в сравнение с други ирански банки;

— жалбоподателят бил жертва на неравно третиране в сравнение с положението на други ирански банки, включени както в списъка по към Регламент № 961/2010, така и в този по Решение 2010/413/ОВППС;

— жалбоподателят бил жертва на неравно третиране в сравнение с положението на „Daftar“ и на фондацията „Mostaz'afan“.

3. С третото си правно основания жалбоподателят твърди, че е нарушено правото му на защита и че не е изпълнено изискването за мотивиране на санкциите, предвид че:

— жалбоподателят не получил никаква информация от Съвета, за да може да изрази становище, с изключение на два реда лаконична, най-обща и неточна мотивация;

— въпреки отправените до Съвета конкретни искания на жалбоподателя да получи информация по отношение на включването му в посочените списъци, Съветът не отговорил нито на жалбоподателя, нито на писмата на неговия адвокат;

— при това положение не е възможно да се определи дали мярката е обоснована или е опорочена от грешка;

— всички доказателства, представени срещу жалбоподателя, трябвало да му се съобщат доколкото е възможно едновременно с първоначалното решение за замразяване на финансовите му средства или възможно най-бързо след неговото приемане.

4. С четвъртото си правно основание жалбоподателят твърди, че ограничителната мярка нарушава правото му на собственост и е непропорционална, в противоречие с установения в Европейския съюз принцип на пропорционалност на решенията, тъй като:

— липсва връзка между целите, преследвани от Съвета, и наложената на жалбоподателя ограничителна мярка;

— Съветът не бил установил участие на жалбоподателя в определена сделка;

— съществуват други, по-подходящи възможни мерки срещу риска, свързан с твърдените „ядрени дейности“ на Иран и тяхното финансиране.

(¹) Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007, ОВ L 281, 2010 г., стр. 1.

(²) Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС, ОВ L 195, стр. 39.

Жалба, подадена на 14 януари 2011 г. — Нидерландия/ Комисия

(Дело T-16/11)

(2011/C 72/44)

Език на производството: нидерландски

Страни

Жалбоподател: Кралство Нидерландия (представители: С. Wissels, M. de Ree и M. Noort, gemachtigden)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени член 1 от Решение 2010/668/ЕС на Комисията от 4 ноември 2010 година за изключване на финансиране от страна на Европейския съюз на някои разходи, направени от държавите членки в рамките на Европейския фонд за ориентирание и гарантиране на селското стопанство (ФЕОГА), секция „Гарантиране“, на Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), доколкото този член се отнася до Нидерландия и с него се цели финансовото коригиране на (общата) сума в размер на 28 947 149,31 EUR, приложена за декларираните за 2003 г.-2008 г. разходи в рамките на квотната система за производството на картофено нишесте;

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разходи.

Правни основания и основни доводи

С Решение 2010/668/ЕС Комисията нанася корекция в размер на 10 % на декларираните от нидерландските власти суми, които са били изплатени в периода 2003 г.- 2008 г. в рамките на схемите за европейско подпомагане за нишесте от картофи.

Според Комисията нидерландските власти са изплатили помощта на производителя на нишесте и на производителя на картофи преди на производителя на картофи да бъде изплатена в пълен размер минималната цена за доставените картофи.

Нидерландското правителство счита, че минималната цена е била изплатена преди предоставянето на помощта на производителя на нишесте и на производителя на картофи. Минималната цена била платена, от една страна, като приспадане на една част от минималната цена с неизпълнено (частноправно) вземане на производителя срещу производител и от друга страна, като паричен превод на останалата част от цената на (банкова) сметка, определена от производителя.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква пет правни основания.

1. На първо място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99 (¹) и член 31 от Регламент 1290/2005 (²), във връзка с член 5 от Регламент 1868/94 (³), член 11 от Регламент 97/95 (⁴), член 10 от Регламент 2236/2003 (⁵), член 26 от Регламент 2237/2003 (⁶) и член 20 от Регламент 1973/2004 (⁷) били нарушени вследствие на факта, че Комисията е изключила някои разноски от финансирането, въпреки че били изпълнени условията за предоставяне на премия и на пряко плащане, тъй като минималната цена била платена чрез приспадане и паричен превод.

2. На второ място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99 и член 31 от Регламент 1290/2005, във връзка с член 5 от Регламент 1868/94, член 11 от Регламент 97/95, член 10 от Регламент 2236/2003, член 26 от Регламент 2237/2003 и член 20 от Регламент 1973/2004 били нарушени вследствие на факта, че Комисията е изключила някои разноски от финансирането, въпреки че производителите са могли да разполагат с минималната цена преди предоставянето на премията и на прякото плащане.

3. На трето място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99, член 8 от Регламент 1663/95 (⁸), член 31 от Регламент 1290/2005, член 11 от Регламент 885/2006 (⁹) и също правото на защита били нарушени вследствие на факта, че Комисията е изключила някои разноски от финансирането, въпреки че състезателното начало по смисъла на тези разпоредби не било спазено за всички заключения, на които се основава тази мярка.

4. На четвърто място, член 7, параграф 4 от Регламент 1258/99 и на член 31 от Регламент 1290/2005, във връзка с член 11 от Регламент 97/95, член 10 от Регламент 2236/2003, член 26 от Регламент 2237/2003 и член 20 от Регламент 1973/2004, били нарушени вследствие на факта, че Комисията е изключила някои разноски от финансирането, въпреки че плащането на минималната цена можело да бъде контролирано от организацията платец въз основа на извлеченията от получените суми.